

Balinka

Zhruba tři měsíce po tom, co jsme ze země tulipánů přivezli našeho „svižníka“ Rosíka, přibyla do rodiny další členka tibetského původu. Balinka, vlastním jménem Baleray, zdělila po své tituly ověčené matce ušlechtilou krásu, leč tím bohužel podobnost končí. Povahou se totiž diametrálně lišila nejen od své klidné a vyrovnané rodičky, ale od tibetánů obecně.

Kdyby nebylo jejího perfektního exteriéru, podzírala bych dokonce její matku z utajeného milostného románu s místním donchuanem nejasného původu. Naše Balinka je totiž založením teriér. To se projevuje nej-různějšími způsoby: 1/ skáče jako koza, 2/ hrabe - všude

a všechno, takže zahradu máme permanentně připravenou na okamžité zahájení mistrovství světa v kuličkách, 3/ okusuje a pojídá veškeré dřevěné, plastové, kovové, volně ložené i připoutané předměty, 4/ je velmi přívětivá, veselá až rozverná povahy. Její přívětivost se projevuje velmi

nekonvenčním způsobem, má ráda vše živé, vše totiž může dobře posloužit ke hře. Jorkšírci mé přítelkyně Aleny jí slouží ke hře, kdykoliv se u nás objeví. Tedy, pochopte to správně, ne že by si s Balinkou hráli. Naopak, je si hráno s nimi, a to i proti jejich vůli (a hlavně proti vůli jejich

paničky, která je musí pokaždé vykoupat a rozčesat). Přenáší je po zahradě, celé je schová do tlamy a pak oslizlé vyplivne na zem. Ocucá je jako nanuka a pak umístí do předem vyhrabané díry. Díry, to je další její velká láska. Její původní barva je černá se znaky neboli black and tan. Ona je ale většinu času pouze black bez tan. Všechny znaky soustavně mizí pod nánosy bahna a hlíny. Obzvláště tuto její vášeň vítám v době, kdy očekává příchod miminek. Sterilní vykachlíkovaná odchovna s vytápěnou podlahou jí není zřejmě dost nóbl, a tak celou dobu těhotenství tráví tvorbou vlastních, i několik metrů hlubokých odchoven. Před porodem se to dá, byť se skřípěním zubů snést, ale když jsou miminka na světě, matka si na okamžik odskočí, vrátí se obalená řídkým bahnem a domáhá se razantně vstupu, jsem na mrtvici. Zkuste očistit padesátikilovou chlupatou fenu v únorovém mrazu tak, aby mohla ulehnout vedle štěnat a nakrmit je, aniž by bezmocní broučkové z té špíny dostali žloutenku typu C. To je nadlidský úkol, a tak musí v prvních dnech po porodu Balinka navštěvovat zahradu na vodítku. To je zase časově náročné pro mne, protože to znamená nepřetržitou službu při otevírání dveří. Někdy mi skutečně chybí jen šedomodrá slušivá uniforma a pistole u pasu. Postavu jako vrátné důchodkyně už mám.

O tibetských dogách se oprávněně tvrdí, že dospívají až okolo třetího roku života. Mohu potvrdit, že je tomu skutečně tak. Ve většině případů je toto dozrání spojeno s ukončením devastační činnosti, což je, hlavně pro majitele, záležitost vyloženě šťastná. Konečně se zahrada může osázet květinami, stromky a vybavit hezkým zahradním nábytkem.

Tibeták se v tomto věku začíná povahou značně přibližovat našemu Rosíkovi, tedy - převážnou část dne i noci pro-

spí. Nechce být příliš vyrušován, a tak majitel dbá na to, aby do nemovitosti nezavítal zloděj, který by jeho miláčka obtěžoval a rušil. Jsou samozřejmě také výjimky. Někteří tibetané jsou hyperaktivní zlotřilci, kteří až do vysokého věku pášou nekalé činnosti. Víím, o čem mluvím, sama jsem šťastnou majitelkou jednoho exempláře, tedy přesněji exemplářky. Další typ, ke kterému řadím i Balinku, by se dal shrnout pod označení „permanentní hlídač“. Majitel takového psa je časem zralý na Beřkovice a velmi často mu nezbyde než volit časem útěk z osídlených aglomerací, kde má velmi hojné spory se sousedy a je průměrně dvakrát do měsíce vlídně zván našimi zastupiteli do debatního kroužku přestupkové komise na místním obecním úřadě. Naše rodina je toho důkazem, protože také díky naší Balince obýváme nyní malebnou polosamotu bez sousedů.

Dokud jsme obývali se svými psy městskou lokalitu, nespala jsem celou noc prakticky několik let, tedy přesně řečeno tolik let, kolik vlastníme Bali. Noci jsem trávila tím, že, probuzena Balininým hlasem, jsem se v polospánku přepotácela ložnicí a chodbou do koupelny, pootevřeným oknem jsem mezi zuby polohlasně zasyčela: „Přestaň!“ a na půlhodinu se odebrala opět na lože. Tento scénář se s železnou pravidelností opakoval šest let. Za zmínku v této souvislosti stojí, že v okamžiku, kdy jsme přesídlili na samotu, kde může štěkat dle libosti celých 24 hodin denně, Balina po prvním týdnu ztichla a už půl roku je absolutní klid.

S postupujícím věkem přestala být Balinka přátelská k pejskům všech typů včetně některých našich a začala se chovat nepříjemně dominantně k ostatním našim fenkám s výjimkou své dcery Ivanky. Psi - chlapi jí také nevdají, obzvlášť miluje Rosíka. Jednak spolu vyrůstali, jsou to takřka vrstevníci, jednak je otec

jejích dětí a hlavně tvoří spolu nerozlučnou, skoro siamskou dvojici. Jakmile je potřeba vzít na veterinu pouze jednoho z nich, druhý teskní, nejí, nemluví a při shledání předvede kýčovitou scénu hodnou romantického filmu podle R. Pilcherové.

Tato láska je pravda trochu na obtíž v okamžiku, kdy k nám, lépe řečeno k Rosíkovi, zavítá nevěsta. Balina je s ostatními děvčaty separována za plot do vedlejší zahrady a Rosík očekává svou milku v přední zahradě. Jakmile se dáma dostaví, Rosík se na Balinku prachsprostě vykašle a začne se věnovat příjemným povinnostem s jinou. V tom okamžiku dostává Balina hysterický záchvat, předvede hereckou etudu s názvem: zneužitá, zhrzená a odkopnutá. Ječí, štěká, kvílí, sápe se na plot, zakusuje se do železných tyčí oplocení, a když nic nepomáhá, praští sebou o zem a naříká jako malé dítě, které právě přišlo o zamilovanou hračku. Když je konečně po všem a nechutná sokyně vyklidí pole, je Balinka vypuštěna ze zahrady, přilétne rychlostí a razancí dělové koule k Rosíkovi a v afektu ho kousne, aby se mu vzápětí složila pokorně k nohám. V tu chvíli se mi vybaví citát Járy Cimrmana: „Jestli něco nesnáším, tak je to devótnost poddaných.“ Rosík je nad její scény povznesen, ostatně jako nad všechn světá běh, a tak ji za její výpad nikdy netrestá. Odchází středem, aby dal odpočinouti svému znavenému tělu. V zájmu objektivy mi dovoluete poznamenat, že Balinka přes svou netradiční a neformální povahu je velmi krásná tibetská doga, která se svého času pyšnila mnohým výstavním oceněním. Tedy, pyšnila jsem se já, Balince to bylo buřt.

Závěrem chci po způsobu filmových Oscarů poděkovat rodičům, přátelům, manželovi a psům za nevšední a bohatý život, který musím vést.

*Renata Žižková
chov. st. Bohemia Sirague*